

Hồi thứ hai mươi lăm

Khang Thân Vương trao tặng thần câu

Thái hậu ban khen:

- Chà! Thành nhỏ này tinh khôn quá! Những lời Hải Đại Phú thật tình người chưa nghe rõ hoặc giả vờ không nghe rõ cũng hay. Sau này chỉ nửa câu đồn đại lọt đến tai ta, người có biết kết quả như thế nào không?

Vĩ Tiểu Bảo tâu:

- Thái hậu đối với nô tài ơn nặng tày non, nếu một tên ác đồ nào lớn mật dám phỉ báng đằng sau lưng Thái hậu cùng Hoàng thượng, nô tài quyết liều mạng với nó.

Thái hậu nói:

- Người có dạ tận trung như vậy, ta rất đổi vui mừng! Nhưng trước nay ta đã có ơn gì với người đâu?

Vĩ Tiểu Bảo tâu:

- Trước kia Hoàng thượng cùng nô tài vật nhau để luyện võ, dĩ nhiên nô tài không biết ngài là đức Vạn tuế, nên từ câu nói cho đến cử động thường có sự hỗn xược. Vậy mà Thái hậu cùng Hoàng thượng không làm tội. Nguyên một điểm này đã đủ khiến cho nô tài coi ơn nặng tày non rồi. Không thì nô tài động thủ động cước, ôm lưng khều chân ngài thì dù có đến mấy trăm cái đầu cũng phải rụng hết. Hiện giờ lão ác nhân hàng ngày định giết nô tài may được Thái hậu cứu mạng, nô tài cảm kích vô cùng dù gan óc lấy hết cũng không thể báo đền trong muôn một.

Thái hậu phán:

- Người biết ơn thế thì hay lắm. Người hãy thắp ngọn nến trên bàn lên.

Vĩ Tiểu Bảo vâng lệnh bật lửa thắp vào ngọn nến.

Những cây nến trong phòng Thái hậu rất lớn, thắp lên sáng rực.

Thái hậu nói:

- Người lại đây! Để ta coi xem thế nào.

Vì Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi từ từ bước tới giường Thái hậu thì thấy bà sắc mặt lợt lạt, không còn chút huyết sắc. Cặp lông mày nhíu lại, mục quang lấp loáng.

Vì Tiểu Bảo trống ngực đánh thình thình, tự hỏi:

- Hay là... mù giết ta để bịt miệng? Bây giờ mà ta bỏ chạy tất mù rượt theo bắt được lại càng nguy nữa.

Gã chỉ muốn chạy đi ngay tức khắc, nhưng lại không dám quyết tâm. Gã ngần ngừ một chút, Thái hậu vươn tay trái ra nắm lấy tay mặt gã.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Thái hậu hỏi:

- Người sợ gì vậy?

Vì Tiểu Bảo ấp úng đáp:

- Tại hạ không sợ... có điều... có điều...

Thái hậu hỏi:

- Có điều làm sao?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Thái hậu đối với nô tài ơn nặng tày non, nô tài được làm sao như làm sao?

Gã nghe người ta nói nâng niu như hòn ngọc, nhưng gã quên mất thành ra ấp úng.

Thái hậu không hiểu gã nói gì, lại hỏi:

- Làm sao người lại run bần bật?

Vì Tiểu Bảo ấp úng:

- Nô tài... không... không có...

Thái hậu muốn vận khí lực vào tay trái để phóng chưởng đánh chết Vì Tiểu Bảo cho tuyệt hậu hoạ, vì bà vẫn sợ gã tiết lộ việc cơ mật.

Nhưng bà không đề tụ chân khí được nữa, bà cùng Hải lão công đã tỷ đấu một phen, tuy thời gian ngắn ngủi, song đối thủ là tay kinh địch chưa bao giờ thấy, thành ra tinh lực kiệt quệ. Bà nắm được tay Vì Tiểu Bảo mà ngón tay không còn một chút khí lực. Gã chỉ khế cựa một cái là thoát ra được ngay.

Thái hậu nghĩ thâm trong bụng:

- Vừa rồi lão thái giám độc ác đã trúng gã một cước mà gã không chết. Phải chăng tên tiểu thái giám này đã luyện được công phu thần diệu gì để hộ thân? Bây giờ ta vận kinh lực không được, đành để gã sống thêm mấy ngày nữa rồi sẽ liệu.

Bà liền mỉm cười nói:

- Đêm nay ngươi đã lập được công lớn, ta sẽ trọng thưởng cho.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Lão ác nhân kia muốn giết nô tài, may Thái hậu giải cứu tính mạng, chứ nô tài chẳng có chút công lao gì.

Gã nói mấy câu này khiến cho Thái hậu rất hoan hỉ trong lòng. Bà nói:

- Ngươi đã biết điều phải lẽ trái, sau này ta sẽ đối với ngươi tử tế. Bây giờ ngươi về đi.

Bà nói rồi từ từ buông tay ra.

Vi Tiểu Bảo cả mừng sụp lạy rồi rút lui.

Thái hậu thấy vạt áo Vi Tiểu Bảo máu tươi đầm đìa, hiển nhiên gã đã thổ máu nhiều. Thế mà lúc gã quỳ xuống đập đầu, hành động vẫn nhanh nhẹn thì không khỏi ngấm ngấm lo lắng.

Lúc Vi Tiểu Bảo ra khỏi phòng, gã còn liếc mắt nhìn Nhị Sơ nằm sõng sượt dưới đất. Ngực thì nhô lên hóp xuống, hơi thở điều hoà như người ngủ say. Sắc mặt hồng hào không có trạng thái gì khác lạ thì nghĩ bụng:

- Mấy bữa nữa ta sẽ ra chợ mua bánh kẹo về cho y ăn.

Gã rảo bước trở về phòng mình, khép cửa cài then rồi thở phào một cái nhẹ nhõm, như người cất được gánh nặng.

Hơn nửa năm nay, ngày đêm gã phải ở với Hải lão công cả ngày lẫn đêm, lúc nào cũng lo ngay ngáy, phải phấn khởi tinh thần để đề phòng lão ra tay sát hại. Gã lắm bầm:

- Bây giờ lão con rùa chết rồi, không còn sợ ai gia hại mình nữa.

Đột nhiên gã nhớ tới nét mặt Thái hậu dưới ánh đèn nến thì gã lại run lên nghĩ bụng:

- ở nơi Hoàng cung này chẳng được an ninh chút nào. Lão gia còn phải... còn phải... ha ha! Còn phải lấy được bốn mươi lăm vạn lạng bạc kia rồi sẽ trở về Dương Châu ở với má má hay hơn.

Gã nghĩ tới mình còn giữ được mạng sống, bốn mươi lăm vạn lạng bạc coi như mất rồi mà lại lấy được, gã sướng quá, không nhìn được, bất giác khoa chân múa tay.

Sáng sớm hôm sau gã tỉnh dậy thấy trước ngực ngâm ngấm đau và trong mình mất sức, liền biết ngay đêm qua bị Hải lão công đánh một chưởng và đá một cước hoá ra nông nổi này.

Gã chống tay xuống giường ngồi nhồm dậy, nhìn thấy trước ngực máu giầy lem luốc, liền cởi áo trường bào đúng vào thùng nước mà kỳ cọ.

Đột nhiên thấy vật áo nhũn ra như giấy, đứt từng mảnh một.

Gã giặt mình kinh hãi, kéo áo ra khỏi thùng nước. Gã ngó lại thấy vật áo trước ngực bị thủng hai chỗ lớn, một chỗ như hình bàn tay và một chỗ như hình bàn chân. Gã rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Sao áo mình... lại quỷ quái như thế này?

Vừa nghĩ đến chữ quỷ, Vi Tiểu Bảo sợ hết hồn, lông tóc dựng đứng cả lên.

Ban đầu Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Phải chăng lão con rùa hiện hồn vào áo bào của ta mà làm thủng hai chỗ?

Rồi gã lăm bắm:

- Không hiểu linh hồn lão con rùa vẫn đui mắt hay là trông thấy người đời?

ý nghĩ người mù sau khi chết rồi vẫn còn đui mắt như cũ hay sáng trở lại chỉ thoáng qua trong đầu óc rồi gã không nghĩ tới nữa!

Vi Tiểu Bảo tay cầm áo ngơ ngẩn xuất thần. Đột nhiên gã tỉnh ngộ la thầm:

- Chẳng phải linh hồn hay ma quỷ gì hết. Đêm qua lão con rùa phóng một chưởng, đá một cước trúng ngực mình. Vậy hai chỗ thủng này là lão đánh rách. Ha ha! Võ công lão gia không phải tầm thường, dù thổ mấy búng máu cũng không phải là chuyện to tát. Hối ôi! Chẳng hiểu lão gia có bị nội thương hay không? Lão con rùa để lại cái rương thuốc, mình phải coi xem có thuốc nào trị thương lấy ra uống là ổn hơn hết.

Hải lão công chết rồi thì những đồ vật của lão dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo coi như của mình. Gã khệnh khạng háng giọng một tiếng rồi kéo rương thuốc mở ra coi.

Trong rương nào bình, nào lọ, nào gói, nào bọc đựng thuốc hoàn thuốc tán rất nhiều. Trên chai lọ cũng như gói giấy đều có đề chữ, nhưng Vi Tiểu Bảo

lại không biết được mấy chữ thì làm sao mà phân biệt được gói nào là gói thuốc trị thương, bình nào là bình thuốc độc!

Gã nhớ tới mình chỉ thêm một ít thuốc mà làm cho Hải lão công phải đui mắt, nên chẳng khi nào gã uống bữa bái. Nay ở chỗ ngực gã không đau đớn gì mấy, gã tự nói một mình:

- Con mẹ nó! Lão gia đã võ công tinh thâm thì chẳng cần uống thuốc nữa hay hơn!

Gã liền đứng dậy đẩy nắp rương lại để đi coi những thứ khác. Gã thấy Hải lão công còn để lại hơn hai trăm lượng bạc. Gã coi món tiền này không vào đâu. Chưa kể đến số bạc bốn mươi lăm vạn lượng mà Sách Ngạch Đồ sắp chia cho gã, gã chỉ đi đánh bạc với bọn Ôn Hữu Đạo thì ăn được vài trăm lượng bạc cũng chẳng khó khăn gì.

Vì Tiểu Bảo lại lục trong đồng quần áo thấy một gói nhỏ bọc vải xanh liền mở ra coi, bất giác trống ngực đánh thành thành.

Nguyên gã thấy trong bọc này có hai pho sách thì một pho là Tứ thập nhị chương kinh. Có điều pho kinh này bìa bọc toàn lụa đại hồng. Lụa để lâu ngày quá thành ra có đốm vàng đốm trắng.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Lão con rùa rõ ràng đã có pho sách này, sao lão còn bảo ta vào Ngự thư phòng để đánh cắp của Hoàng đế? Và Thái hậu cũng vậy, đã có một pho sách rồi còn sai ta lấy thêm của nhà Ngao Bái hai pho nữa. Sách ời là sách! Hề thấy sách là đánh bạc thua. Lấy sách làm gì cho lắm? Sách đâu có phải là vàng, là bạc mà bảo được nhiều chừng nào tốt chừng ấy?

Gã mở hộp ra lấy sách lật ra coi thì chỉ toàn mực đen giấy trắng, dường như mỗi chữ đang trợn mắt lên nhìn gã. Gã lảm bảm:

- Những chữ thối tha kia! Bọn mi nhân được ta là Vì Tiểu Bảo, nhưng Vì Tiểu Bảo ta lại không nhận ra bọn mi.

Rồi gã bọc sách cẩn thận lại bỏ đó, đi coi một pho sách khác. Pho này bên ngoài không có hộp, ngoài bìa sách có đề bốn chữ.

Vì Tiểu Bảo chỉ biết được chữ thứ tư là chữ "Kinh". Vì trước kia Hải lão công bảo gã đi lấy cắp pho Tứ thập nhị chương kinh nên đã bắt gã nhìn nhận chữ này. Còn ba chữ kia gã chẳng biết là những chữ gì, tức quá lảm bảm:

- Mẹ kiếp! Lão gia không muốn biết các người.

Gã nghĩ rằng đây chính là kinh phạt của mấy ông sư. Tiện tay gã lật ra coi thì trang nào cũng có mấy đồ hình vẽ toàn đàn ông cởi trần, khắp mình vẽ đầy những đường dây đỏ.

Gã coi đồ hình có phân húng thú, rồi lật từng trang một xuống dưới mà hình người lại cời trần không giống nhau. Có người ngồi xếp bằng, có người nằm nghiêng. Có người chúc đầu xuống chân giờ ngược lên như chuồn chuồn điểm thủy.

Vi Tiểu Bảo chú ý nhìn các đồ hình hồi lâu rồi bụng bảo dạ:

- Những đồ hình này xem chừng là các môn luyện võ công. Võ công lão con rùa rất cao thâm, chắc là học ở những đồ hình này. Ha ha! Lão dạy ta mấy môn võ công giả của phái Thiếu Lâm, nhưng những công phu trên đồ hình này nhất định là thật rồi. Lão gia mỗi ngày luyện mấy thức thì trong vòng một năm hay năm bảy tháng, võ công cũng cao cường chẳng kém gì lão con rùa, có thì thành thiên hạ vô địch. Nếu vậy mình biến thành lão con rùa thứ hai. Nhưng chao ôi! Không được rồi! Nếu đã là lão ô quy đệ nhị thì có gì khác Tiểu ô quy! Ha ha! Ha ha!...

Gã càng nghĩ càng cao hứng. Gã lại lật trang đầu thấy đồ hình vẽ người ngồi xếp hàng. Gã cũng ngồi đúng như vậy.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng người gọi:

- Quế công công! Đại hỷ! Đại hỷ! Mau mở cửa ra!

Vi Tiểu Bảo đứng phắt dậy, bỏ sách vào hòm đáy nắp lại. Gã với lấy một tấm áo bào mặc vào mình, vừa cài khuy vừa đi ra mở cửa.

Đồng thời gã cất tiếng hỏi:

- Việc chi đại hỷ?

Bốn tên thái giám đứng ngoài cửa vừa thấy Vi Tiểu Bảo ra liền khom lưng vấn an rồi đồng thanh nhắc lại:

- Cung hỷ Quế công công!

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Vừa mới sáng sớm mà các vị đã đến chơi. Có việc ch mà các vị khách sáo như vậy?

Một tên thái giám ngoài bốn chục tuổi cười đáp:

- Thái hậu vừa mới ban thánh chỉ xuống phủ Nội vụ về việc Hải Đại Phú công công bị bệnh từ trần, chức phó tổng quản thái giám ty Thượng thiện giám sẽ do Quế công công thăng nhiệm.

Một tên thái giám khác cười nói:

- Bọn tại hạ không kịp chờ quan đại thần ở phủ Nội vụ chuyển đạt thánh chỉ, lật đặt đến báo tin mừng. Từ nay Quế công công quản lý Thượng thiện giám thật là hay quá!

Vì Tiểu Bảo đối với việc thăng quan chẳng lấy gì làm mừng rỡ, nhưng gã cũng nghĩ thầm:

- Thái hậu cho ta thăng quan tức là gián tiếp hạ lệnh cho ta không được tiết lộ chút gì về vụ xảy ra đêm qua. Thực ra dù ngài chẳng cho thăng chức, lão gia cũng phải bưng kín miệng bình, nếu tiết lộ vụ bí mật này thì chẳng những bay đầu mà cái miệng cũng không còn, khi nào lão gia dám hốt léo bép xép? Có điều Thái hậu đã đề bạt cho ta tức là không giết ta nữa, ta có thể yên lòng được.

Lại một tên thái giám nữa nói:

- Bọn tại hạ ở trong cung đã lâu ngày mà trước nay chưa từng có một vị phó tổng quản nào ít tuổi như Quế công công!

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trong cung có 14 vị tổng quản thái giám, 8 vị phó tổng quản thái giám. Người cầm đầu 22 vị này chưa có ai 30 tuổi đã trèo lên được. Bữa nay Quế công công thăng lên đến cấp này, ngày mai công công sẽ ngồi ngang hàng với Trương tổng quản, Vương tổng quản mới thật là vinh hạnh.

Một người khác nói:

- Ai cũng biết Quế công công ra vào kê cận đức Hoàng thượng, không ngờ cả Thái hậu đối với công công cũng coi trọng đến thế. Có thể nói trong vòng nửa năm nữa công công sẽ bước lên ngôi tổng quản. Từ nay anh em tại hạ mong rằng công công che chở và tiến cử cho.

Bốn tên thái giám mỗi người nói một câu thi nhau tâng bốc Vì Tiểu Bảo khiến cho gã hời hợt không biết đến thế nào mà kể!

Gã cười ha hả đáp:

- Chúng ta là chỗ anh em thân tình với nhau, sao các vị còn nói đến chuyện tiến cử với không tiến cử? Đây là ơn điển của Thái hậu và Hoàng thượng, chứ lão... lão Quế Tiểu Bảo có công cán gì đâu?

Gã toan tự xưng là lão gia, phải ấp úng mãi mới nói hết câu mà lại hấp tấp tự xưng là Quế Tiểu Bảo.

Gã nói tiếp:

- Này này! Mời các vị vào trong nhà uống chung trà đã.

Tên thái giám đứng tuổi nói:

- Hồng ân của Thái hậu chắc đến chiều phủ Nội vụ mới chuyển ra ngoài. Vậy anh em tại hạ mời Quế công công đi uống một chung, gọi là khánh hạ

công công tiến trình vạn lý, thăng liên hai cấp. Quế công công! Bây giờ ngài đã lên quan hàm ngũ phẩm chứ không phải là nhỏ.

Ba tên kia cũng theo hứa nhất định kéo Vi Tiểu Bảo đi uống rượu.

- Máy bữa Vi Tiểu Bảo được người tăng bốc, mời mọc luôn luôn nhưng lời nịnh hót bao giờ cũng lọt tai. Gã liền khoá cửa lại, cười hề hề đi theo bốn người.

Trong bốn người này thì hai tên hầu cận bên mình Thái hậu. Chúng vâng mệnh Thái hậu truyền thánh chỉ đến phủ Nội vụ, nên được tin trước nhất. Còn hai tên kia làm thái giám ở Thượng thiện giám. Một tên chuyên về sắm sửa món ăn, một tên dự bị lương thực. Hai chỗ này rất béo bở ở nội cung.

Từ lúc hai tên này được tin Hải Đại Phú phát bệnh từ trần, lập tức canh giữ ngoài cửa Nội vụ, không rời nửa bước.

Nên biết sở dĩ chúng lưu tâm nghe ngóng xem nhân vật nào sẽ điền khuyết vào chỗ đó là lập tức đi cầu cạnh để bảo vệ chức vị của chúng, đồng thời để tính chuyện từ nay trở đi sẽ kê khai giấy tờ như thế nào để thủ lợi.

Bốn tên thái giám kéo Vi Tiểu Bảo vào trong phòng ngự trù kính cẩn mời gã ngồi vào thủ vị.

Bọn nhà bếp biết thằng nhỏ này bắt đầu từ ngày mai sẽ là người trên đầu trên cổ chúng, nên đem hết tinh thần nấu nướng làm những món ăn rất ngon lành trong sạch, tưởng ngày thương đến cả Thái hậu cùng Hoàng thượng cũng không được ăn những món tuyệt hảo như bữa nay chúng cung phụng Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo không biết uống rượu. Gã cũng theo đà nói trăng nói cuội với bọn kia.

Một tên thái giám thở dài nói:

- Hải công công là người rất tử tế! Đáng tiếc là mấy năm nay lão nhân gia mình đem bệnh hoạn lại hư cặp mắt. Tại hạ nghe nói lão gia nổi cơn ho dữ dội rồi từ giã cuộc đời.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Thường khi Hải công công nổi cơn ho là hơi thở tựa hồ bị dút nút không thông được!

Tên thái giám châu hầu Thái hậu nói:

- Sáng sớm hôm nay quan ngự y là Lý đại nhân vào tâu Thái hậu nói Hải công công bị bệnh lao ăn vào xương tủy, bệnh phong thấp thấu đến tâm can. Lão bệnh đã lâu năm mà phát tác thì không tài nào trị được nữa. Muốn đề phòng bệnh lao khỏi truyền sang người khác phải đem thi thể hoả táng.

Hắn còn kể tiếp:

- Thái hậu rất buồn phiền về cái chết của Hải công công. Ngài thở dài nói: "Đáng tiếc! Hải Đại Phú là người rất trung thực ^^^"

Vì Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa mừng thầm. Gã biết rằng bọn thị vệ ngự y, thái giám đều sợ bị liên lụy, nên dấu nhem vụ Hải lão công bị giết chết. Như vậy là hợp ý Thái hậu lắm.

Vì Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Cái gì mà bệnh lao ăn vào xương tuỷ, phong thấp thấu tới tâm can? Lão con rùa bị tiêm đao đâm ruột, lợi kiếm xuyên tâm mới là đúng sự thực.

Uống rượu giở chừng, hai tên thái giám trong Thượng thiện giám dần dần đưa câu chuyện vào cách sinh hoạt cùng khổ của kẻ làm thái giám, phải trông vào chút lợi lộc cho đời sống dễ chịu hơn. Chúng thỉnh cầu Vì Tiểu Bảo không nên cố chấp như Hải lão công, bất cứ việc gì cũng tính đầu ra đó.

Vì Tiểu Bảo chỗ hiểu chỗ không chỉ âm ừ cho xuôi chuyện.

Uống rượu xong, hai tên thái giám cầm một gói nhỏ nhét vào túi Vì Tiểu Bảo.

Vì Tiểu Bảo về phòng mở ra coi thấy hai tấm ngân phiếu, mỗi tấm đề ba chữ "Nhất thiên lượng". Gã hiểu ba chữ này, nghĩ thầm:

- Mình chưa nhận chức đã thu trước hai ngàn. Món tiền kiếm chắc cũng khá đấy.

Vào khoảng giờ thân, vua Khang Hy phái người đến kêu Vì Tiểu Bảo vào ngự phòng. Hoàng thượng nét mặt tươi cười nói:

- Tiểu Quế Tử! Mẫu hậu bảo đêm qua ngươi lại lập được đại công, ngài muốn thăng cấp cho ngươi.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Vụ này mình đã biết trước rồi!

Nhưng ngoài mặt gã làm bộ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, quỳ xuống dập đầu tâu:

- Nô tài có công lao gì đâu? Đây đều là nhờ hồng ân của Thái hậu cùng Thánh thượng.

Vua Khang Hy cười khà khà nói:

- Tiểu Quế Tử! Trẫm và ngươi tuy chưa lớn tuổi, nhưng muốn làm việc lớn để cho bọn đại thần không dám coi thường, bảo chúng ta là không hiểu việc.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Chính thế! Chỉ cần Hoàng thượng quyết định kế hoạch. Việc gì thánh thượng đã giao cho thì nô tài xin hết sức.

Vua Khang Hy phán:

- Hay lắm! Ngao Bái làm loạn phạm thượng. Tuy trăm tha hán không giết, nhưng hán còn nhiều bè đảng, trăm e rằng đông tro tàn có ngày cháy trở lại làm phản. Đó là một việc rất nguy hiểm.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng phán rất đúng.

Vua Khang Hy nói:

- Vừa rồi Khang Thân Vương vào tâu với trăm là hán bị giam ở phủ Khang Thân Vương, suốt ngày la hét, thốt ra những lời hồ xược.

Nhà vua nói tới đây hạ thấp giọng xuống tiếp:

- Thằng cha đó bảo trăm dùng dao găm đâm vào lưng hán.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Làm gì có chuyện đó? Đối với hán hà tất Hoàng thượng phải ra tay? Nhất dao đó là nô tài đâm. Nô tài đến nói rõ với Khang Thân Vương là xong.

Vua Khang Hy động thủ ám toán Ngao Bái mà đồn đại ra ngoài thì thật là mất hết thể thống, ngài đang bận khoản về việc đó. Bây giờ nghe Vì Tiểu Bảo nói vậy thì mặt rồng hơn hờ gật đầu phán:

- Người đến phủ Khang Thân Vương coi xem mặt thằng cha đó đến bao giờ mới chết?

Vì Tiểu Bảo "dạ" một tiếng.

Vua Khang Hy lại nói:

- Trăm cứ tưởng hán đã trúng đao chỉ trong nháy mắt là toi mạng, nên hạ chỉ tha chết. Không ngờ hán góm lắm, vẫn đứng lên được. Nếu biết sớm thế này...

Giọng nói của nhà vua ra chiều hối hận.

Vì Tiểu Bảo dò ý vua Khang Hy biết là ngài muốn cho gã lên tới giết chết Ngao Bái đi cho rồi, liền tâu:

- Nô tài coi chừng hán không thể sống được qua ngày hôm nay.

Vua Khang Hy lộ vẻ vui mừng, khẽ nói:

- Võ công hán rất cao cường, tuy bị giam cầm mà rất hung dữ như mãnh hổ. Người đến đó phải coi chừng, đừng để hán đả thương.

Vi Tiểu Bảo cũng hạ thấp giọng xuống tâu:

- Nô tài hiểu rồi.

Vua Khang Hy truyền cho bốn tên thị vệ đưa Vi Tiểu Bảo đi công cán ở phủ Khang Thân Vương.

Vi Tiểu Bảo cưỡi một con ngựa cao lớn. Bốn tên thị vệ tiền hô hậu ủng, đi về phía phủ Khang Thân Vương. Trên đường phố gã nghênh ngang đắc ý nhìn tả ngó hữu.

Bỗng nghe trên đường phố có tiếng một hán tử cất lên:

- Nghe nói nhân vật bất được tên đại gian thần Ngao Bái là một vị tiểu công công mới hơn mười tuổi. Chẳng hiểu có đúng không?

Một người khác đáp:

- Đúng rồi! Đức thiếu niên Hoàng đế có một vị công công kề cận bên mình mà ngài lại rất sùng ái cũng là một trang thiếu niên.

Người trước lại hỏi:

- Phải chăng là vị tiểu công công này?

Người kia đáp:

- Cái đó tại hạ cũng không biết.

Một tên thị vệ muốn tâng bốc Vi Tiểu Bảo, liền lớn tiếng:

- Người bắt tên gian thần Ngao Bái là vị Quế công công này đó.

Ngao Bái tàn sát người Hán lại tham lam vợ vét, bách tính căm hận thấu xương. Nhất ^{^^^} hần bị bắt trị tội và tịch thu gia sản, trăm họ trong, ngoài thành Bắc Kinh hoan hô dậy đất.

Lúc nhà vua nhỏ tuổi hạ chỉ cầm nã, Ngao Bái y mình bản lĩnh cao cường chống lại rồi bị bọn tiểu thái giám đánh ngã là câu chuyện đã đồn đại khắp vùng Hoàng thành ai ai cũng biết. Bách tính còn thêm dầu thêm mỡ cho thành những giai thoại trong các trà đình tửu quán. Nào là Ngao Bái phóng cước muốn đá Hoàng đế, nào là mấy vị tiểu thái giám võ công cao cường thi triển những chiêu thức "Khó đặng bàn cầm" vật ngã Ngao Bái. Ngao Bái ra chiêu "Lý ngư đả đình", tiểu thái giám liền ra chiêu "Hắc hổ thấu tâm" hạ hần. Họ kể lại từng chiêu từng thức như chính mắt họ nhìn thấy.

Mấy bữa nay, bách tính trong thành chỉ mong có những vị tiểu thái giám nhỏ tuổi ra đường phố là họ xúm lại nghe ngóng tin tức về tình hình tróc nã Ngao Bái. Bây giờ quần chúng nghe tên thị vệ kia hô lớn vị tiểu thái giám này là đại công thần trong cuộc cầm nã Ngao Bái, lập tức gã làm xúc động mọi người. Dân chúng vỗ tay hoan hô.

Trong đời Vi Tiểu Bảo có bao giờ được vinh dự như ngày nay. Bất giác gã nức lòng hởi dạ, nở mặt nở mày, tưởng mình quả là một vị đại anh hùng thật.

Mọi người chỉ e dè hai tên thị vệ tay cầm yên đao đi trước dẹp đường, không thì họ đã sấn lại vây quanh Vi Tiểu Bảo để nhìn tận mặt và hỏi đến nơi.

Năm người tới phủ Khang Thân Vương.

Khang Thân Vương nghe tin Hoàng thượng phái nội sứ tới nơi, vội sai mở rộng cửa để lão thân hành ra nghinh tiếp.

Lão sai bày đặt hương án, chuẩn bị nghinh tiếp thánh chỉ. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Khang Vương gia! Hoàng thượng sai tiểu nhân tới đây để coi tình trạng Ngao Bái ra sao; chứ không có việc gì trọng đại.

Khang Thân Vương đáp:

- Dạ dạ!

Lão vào ngay thư phòng thường gặp Vi Tiểu Bảo châu hâu kề cận vua Khang Hy. Lúc cầm nã Ngao Bái gã lại là người xuất lực nhiều nhất, lão cười hì hì bắt tay Vi Tiểu Bảo nói:

- Quế công công! Chả mấy khi được công công giá lâm tể phủ. Chúng ta hãy uống chơi mấy chung rồi hãy vào coi Ngao Bái.

Khang Thân Vương liền hạ lệnh bày yến tiệc. Bốn tên thị vệ ngồi riêng một bàn do bọn văn võ bá quan viên trong vương phủ bồi tiếp.

Khang Thân Vương tự mình ngồi đối ẩm với Vi Tiểu Bảo ở trong vườn hoa.

Trong khi uống rượu lão gợi chuyện hỏi Vi Tiểu Bảo thích thứ gì?

Vi Tiểu Bảo ngoẹo đầu ngẫm nghĩ:

- Nếu mình nói thích đánh bạc tất vương gia cũng bồi tiếp. Nhưng mình có được tiền của lão cũng là bất vũ.

Gã liền đáp:

- Tiểu nhân chẳng thích thứ gì hết.

Khang Thân Vương bụng bảo dạ:

- Người già thích tiền bạc. Hạng đứng tuổi và thanh niên thì thích nữ sắc. Nhưng làm thái giám dĩ nhiên không hiểu sắc. Gã tiểu thái giám này không hiểu thích thứ gì? Thật khó mà đoán được. Gã biết hiểu võ công mà mình tặng bảo đao bảo kiếm, biết đâu gã chẳng gây ra tai vạ trong Hoàng cung, mà mình cũng bị liên lụy. à! Được rồi!...

Lão cười hỏi:

- Quế công công! Trong tàu ngựa của tiểu vương có nuôi được mấy con ngựa tốt. Chúng ta tuy mới gặp nhau nhưng chẳng khác tình cố cựu. Xin công công lựa lấy mấy con và kể như là của tiểu vương trao tặng làm lễ kiến diện, được chăng?

Vì Tiểu Bảo cả mừng hỏi lại:

- Có lý đâu tiểu nhân lại lãnh thọ đồ thưởng của vương gia?

Khang Thân Vương đáp:

- Đã là chỗ anh em mình với nhau, công công nói gì mà thưởng với không thưởng? Lại đây! Lại đây! Chúng ta đi coi ngựa trước rồi trở về uống rượu.

Lão liền dắt Vì Tiểu Bảo vào tàu ngựa.

Khang Thân Vương kêu mã phu dắt mấy con ngựa nhỏ tốt ra.

Vì Tiểu Bảo có ý không bằng lòng tự hỏi:

- Sao lão lại bảo mình cưỡi ngựa nhỏ? Phải chăng lão cho mình là con nít chỉ biết cưỡi ngựa nhỏ?

Gã thấy mã phu dắt ra năm sáu con ngựa nhỏ liền nói:

- Vương gia! Tiểu nhân người thấp muốn cưỡi con ngựa lớn cho khỏi lùn tịt nên chăng?

Khang Thân Vương liền hiểu ý ngay, vỗ đùi cười đáp:

- Đúng rồi! Tiểu vương thật là hồ đồ! Tiểu vương thật là hồ đồ!

Lão liền kêu mã phu:

- Dắt con Ngọc hoa thông ra đây! Mời công công phẩm bình xem sao.

Tên mã phu liền vào trong tàu dắt ra một con ngựa rất cao lớn toàn thân lông trắng có pha lẫn những đốm màu hồng lợt. Nó ngẩng đầu giương bờm, trông đúng là một con thần tuấn phi thường. Dây cương nạm vàng, bàn đạp bằng vàng, yên bằng bạc khảm hảo thạch. Ngay một bộ yên cương đã đáng giá rất nhiều tiền. Nếu không phải là Vương công cao cả thì dù là quan tư hay phú thương cũng không dám sắm bộ yên cương quý giá như vậy.

Vì Tiểu Bảo chẳng hiểu thế nào là ngựa tốt hay ngựa xấu, mới coi bộ dạng tuấn mã, đã không nhịn được reo lên:

- Con ngựa này diêm dúa quá! Thật là đẹp.

Khang Thân Vương cười nói:

- Con ngựa này của người Tây Vực đưa đến. Nó là giống ngựa Đại Uyên mã rất nổi tiếng. Tuy coi nó cao lớn như vậy mà còn non lắm mới có hai năm mấy tháng. Con ngựa diêm dúa phải được người diêm dúa cười mới xứng. Quế huynh đệ! Huynh đệ coi con Ngạc hoa thông này thế nào?

Vì Tiểu Bảo ngập ngừng đáp:

- Con ngựa này... là đồ cưới của Vương gia. Tiểu nhân khi nào dám lấy? Vương gia ban cho hậu hĩ thế này, tất khiến tiểu nhân phải tổn thọ.

Khang Thân Vương nói:

- Quế huynh đệ! Huynh đệ nói thế thì coi tiểu huynh như người ngoài mặt rồi. Thế là khinh rẻ tiểu huynh đấy nhé! Chẳng lẽ Quế huynh đệ lại không chịu kết bạn với ta chăng?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hối ôi! Tiểu nhân chỉ là... một kẻ hà tiện trong Nội cung, khi nào dám kết giao bằng hữu với Vương gia?

Khang Thân Vương nói:

- Người Mãn Châu chúng ta tính tình mau lẹ. Nếu huynh đệ là bạn thân với ta thì phải lấy con ngựa này đem về mà cưới. Từ nay trở đi giữa chúng ta không có chuyện riêng tây nữa. Nếu không thế thì tiểu huynh giận lắm đấy.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>